

En hälsning från oss på

ABRIGO

hösten 2023

Vänner och medarbetare,

Under augusti har fyra barn fötts! Alla mammor har rätt att känna glädje, stolthet över sina barn. Men först trygghet inför och under förlossningen. Våra sjuksköterskor är med och assisterar vid alla förlossningar. På plats på Abrigo finns personal dygnet runt, för att stödja och hjälpa. Och runtomkring dem finns andra unga mammor som delar på sina erfarenheter.

Med Abrigo in i arbetslivet! I vårt samarbetsprojekt kom **Key Solutions** med uppgiften att hjälpa kvinnor ut i arbetslivet har vi kunnat glädja oss åt flera framgångar. Vad sägs om systemanalytiker inom data eller kontrollör inom oljeindustrin. När unga kvinnor får hjälp att upptäcka sin förmåga, kraft och uthållighet då tänjs gränser och sker förändring – för dem, för barnen, i samhället.

Med Abrigo ut i samhället

Med 35 år i samhällets tjänst är Abrigos arbetslag alltid närvarande. I juni stod vi som värd för ett seminarium om vägar att nå ut till kvinnor som lever i våldsamma relationer. Det är inte bara en fråga om fysiskt våld, utan också av tvång och förnedring, om män som bryter ner sina kvinnor för att få uttrycka sin makt. Här nedan kan Du höra en berättelse från en av de kvinnor vi möter, och som inte bara talar om att acceptera, men framförallt om att bryta sig loss.

Lederne

Har en stor plats i Abrigos hjärta och verksamhet. Lederne är vår största bidragsgivare. Det var en stor glädje för mig att under Ledarnes kongress i juni få återse gamla vänner, finna nya vänner och få presentera vad vi utträttat för de medel vi får.

Minnesblad och Hyllningsblad! Beställer Du via vår hemsida (där också Du själv kan skriva ut ett blad) www.abrigo.se eller mail till info@abrigo.se

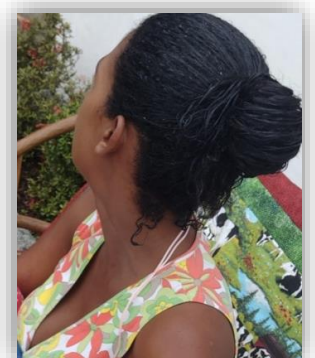
Göteborg och Rio de Janeiro, och Göteborg, den 10 september 2023,

Washington Silva
insamlingsansvarig

Slutet på historien

Den hade börjat så bra. Särskilt med tanke på omständigheterna. Jag var en fränksild småbarnsmamma med ett vardagligt utseende och ett lågavlönat jobb som bodde hemma hos mina föräldrar.

Jag träffade honom av en slump när jag tog en kopp kaffe efter jobbet. Det fanns inga fler lediga bord, och han kom fram och frågade artig om han fick slå sig ner. Jag vet inte hur, men vi blev sittande över en timma och jag berättade hela mitt liv för honom, och han åtskilligt från sitt. Han hade också just lämnat ett förhållande. ”Tvingats bryta upp” som han uttryckte, Hans fru hade mentala problem och vägrade söka hjälp. ”Till sist orkade jag inte längre.” Han anklagade sig själv för att inte kunnat ge henne det stöd hon behövt. Hennes familj hade vänt sig mot honom. Jag tyckte att han var uppriktig och omtänksam.

Vi flyttade ihop några månader senare. Allt verkade bra men steg för steg började han isolera mig. Först indirekt och vänligt ”Jag vet inget värre än gifta kvinnor som vägrar släpper banden med sina föräldrar. Jag är glad att Du inte är så.” eller ”Min fru sätter hem och familj främst. Och inte sina väninnor.” Men när vi var ensamma sa han, att han inte ville veta av att jag var tillsammans med vänner, eller att jag sprang hem till mamma så fort det var något. När han såg en grannfru prata med en man väste han ”Vilken slampa, något sådan skulle jag aldrig tillåta.”

Intresset för min son förbyttes snabbt i svartsjuka. ”Den där ungen kräver all uppmärksamhet kan du inte visa litet mer intresse för mig?” Efter några månader förstod jag att jag var gravid. Han blev överlycklig och omsorgsfull. Han var så bekymrad över att jag inte skulle orka med graviditeten. Utan att säga något till mig sökte han upp mina föräldrar och bad dem ta hand om min son. Jag fick veta det först när han kom hem. Hans kommentar: ”Så var den saken avklarad.” Jag grät.

När vår dotter fötts blev min tillvaro ännu svårare. Jag fick inte gå ut, inte ens till affären. Han skötte alla inköp, och när han lämnade huset låste han in oss. Men ute i samhället gjorde han sig känd och beundrad eftersom han delade ut julklappar och påskägg till barn från grannskapet.

Sju år senare fick vi ännu en dotter. Omedelbart började han förskjuta vår nu 9-åriga dotter. Gav henne örfilar för småsaker, och när jag ingrep skrek han att jag tog ifrån honom hans auktoritet som pappa. ”Du vill väl att hon skall bli en lika duglig subba som du!” I varje fråga såg han en provokation, som gick över i gräl där han anklagade mig och jag försvarade, och bad om förlåtelse för saker som jag aldrig gjort. ”Du måste förändra dig. Försök att bli en bättre hustru. Anstränga dig mer.”

Under åren flyttade vi fyra gånger. Han kom hem och aviserade: i morgon flyttar vi. Jag har hittat ett annat hus. Folk hade börjat prata om oss och ställa frågor, och han ville iväg.

Med tiden började han anmärka på mitt utseende, kallade mig ovårdad. När vi gick för att köpa nya kläder, var det han som valde ”den här skulle nog se snyggt ut på dig, om den nu finns i din storlek” – också till frisören gick han med.

Efter den sista förlossningen fick jag problem och behövde söka läkare. Han följde med till sjukhuset, och ställde till en scen för att han inte fick vara med vid undersökningen. Doktorn förklarade att jag behövde genomgå en enkel operation. Han stod med ryggen mot mig och tvättade

händerna och tillade. ”Jag skall inte fråga hur ni har fått de märken ni har på armar och axlar. Jag skall bara påpeka att jag sett dem förr, på kvinnor som är utsatta för våld. Jag skriver ner adressen till en kvinnojour” Jag skyndade ut ur rummet. Men jag hade adresslappen med mig.

Två veckor senare hade jag tid för ingreppet. Jag skulle tillbringa tre nätter på sjukhuset. Det gav mig tid att tänka på min fångenskap. Och på doktors ord. Började ifrågasätta. När sjuksköterskan berättade hon om ett återbud och att doktorn skulle hinna operera samma kväll. Allt gick bra, och jag fick lämna sjukhuset ett dygn tidigare.

När jag kom hem stannade jag i dörren. Min man låg och sov i soffan, med ölburkar överallt, på tv:n hade han matat in en porrfilm, på golvet kröp vår tvååring omkring. Och jag tänkte på alla beskyllningar han gjort mot mig om att vara oduglig hustru och mor, att jag måste bättra mig, att jag inte dög något till.

Jag tog upp min dotter och packade ner kläder i ett par kartonger och letade upp mina dokument, som jag visste var han hade gömt. Jag ställde lådorna på baksidan av huset och tog mig hem till mina föräldrar. Jag förklarade, och till min överraskning sade ingen emot mig, De hade, trots allt, förstått. Min son lånade en cykel med flak och hämtade mina lådor.

Nästa dag sa jag till mig själv: Jag är beredd. Men kommer de att tro mig? Ok, jag har inget att förlora.

Men jag blev trodd. Och hos domstolen fann man den process som hans första fru hade öppnat. Det var som en kopia av min egen historia.

Kontaktförbud utfärdades och vi kallades till förhör. Vi fick sitta i olika rum. Jag kunde knappt känna igen hans röst, det var rösten från en ängslig, kuvad och feg person.

Jag har senare fått höra hur han alltid varit utsatt för skämt och löje på sitt jobb, en driftkucku, som alla kört med. Tragiskt, visst är det så, men inte ett försvar för att han sökte kompensation för sina förödmjukelser genom att ta ut den på sin fru och sina barn. Han skrev under alla handlingar som lades fram för honom, avstod från huset och överlämnade nycklarna.

”Honom slipper du nog att se igen, men jag är rädd att det inte dröjer länge innan han hittat ett nytt offer”, sa domaren.

Här på Abrigo har i stort sett alla kvinnor varit utsatta för våld i nära relationer. Här har jag fått hjälp av dem och av de anställda och av psykolog att bearbeta vad som hänt. Jag har fått distans till vad som hänt, och förklaringar på varför jag inte reagerade.

Och slutet på historien blir denna: Jag tänker inte flytta från vårt hus, och jag kommer inte att ägna min tid åt att sörja de år jag förlorat. Bitterhet leder ingenstans.

Stefan Martinsson, som fick förmånen att ta del av en monolog om förtryck och befrielse. Om en historia som fick ett slut. Och om förhoppningar om en ny framtid.

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 123 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia

